

Om dincolo de sine (6)

de Slavomir ALMĂJAN

“Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin El care ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, prin ele vă faceți părtași firii Dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă”. (2 Petru 1:3,4)

Am menționat deja de câteva ori care este puterea unității chiar și atunci când vorbim despre asocieri și întreprinderi sociale care au doar scop de autogratificare sau autorasplătare. De fapt avem, în anele istoriei, exemple care ilustrează faptul acesta. Nu rareori, principiile unității au fost manipulate în vederea atingerii unor țeluri nu prea nobile, când moartea și distrugerea au fost semănate fără scrupule... Lagărele naziste n-ar fi fost posibile dacă, prin îndoctrinare, mii și mii de oameni din zeci și zeci de țări nu s-ar fi înhămat la țeluri iluzorii și au obținut victorii vremelnice urmate în toate cazurile de înfrângeri umilitoare... Principiile unității pot fi manipulate dar rezultatele acestora vor fi întotdeauna izbânzi temporare sau iluzorii. Principiile lui Dumnezeu, aplicate fără binecuvântarea Lui au scris pe paginile istoriei cele mai sângeroase capitole.

Dar nu despre asta doresc să scriu în acest capitol! Intenția mea este de a aduce la lumină câteva din obstacolele care stau împotriva trăirii vieților noastre de creștini, într- o perpetuă izbândă. Unitatea, atunci când vorbim despre Biserică, este cheia supraviețuirii acesteia, a izbânzilor ei, a însăși existenței ei. Simbolurile deseori folosite în descrierea Bisericii afirmă fără nici un dubiu existența acesteia ca o manifestare a unității în esența structurii ei. Iată câteva exemple:

Biserica ilustrată ca trup:

“Căci după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Cristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh...” (1 Cor 12:12,13)

Despre complexitatea trupului uman s-au scris biblioteci și procesul cunoașterii acestuia a ridicat spre mirare sprâncenele multor oameni de știință. Corelarea funcționalității unui mădular cu tot restul mădularelor este o absolută minune. De fapt complexitatea fiecărui mădular în parte este cu mult dincolo de ceea ce mințile noastre pot concepe. Chiar un simplu DNA, această cărămidă de bază în miraculoasa construcție a trupului, prezintă complexități atât de covârșitoare încât el pare o însumare a identității întregului ansamblu care este trupul. Nu există ierarhie în structura trupului, din punct de vedere biologic. Apostolul Pavel sublinia același lucru în versetele de mai sus: *“Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh...”*

În Galateni 3:28 apostolul Pavel continuă: *“Nu mai este nici Iudeu nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nici parte bărbătească nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus.”*

De aici putem desprinde ușor cauzele care duc la disfuncțiile Trupului care întruhidează Biserica. *“Ochiul nu poate zice mâinii:”n-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: “ n-am trebuință de voi.”” (1 Cor 12:21)* Dureros este că, influența veacului acestuia asupra creștinilor a creat atitudini nedemne de trupul Lui Cristos. S-a format de-a lungul timpului o adevărată piramidă a “valorilor” în Trup, s-au creat și adâncit prăpăstii dintre mădular și mădular și ceea ce urmează este ceea ce vedem: o biserică care s-a îndepărtat de menirea ei, o biserică stagnantă sau chiar în regres. Pastorii sunt ridicați pe pedestal, proorocii nu dau răspundere nimănui pentru că ei “vorbesc de la Domnul”, cei înstăriți îi privesc cu dispreț pe welfariști, cei sănătoși caută păcatul celor bolnavi, cei tari îi judecă pe cei slabi... “Cine ești tu să-mi spui mie?...” și alte atitudini de genul acesta au ajuns astăzi o normă între copiii lui Dumnezeu. Și toate acestea în timp ce via Domnului rămâne nelucrată, văduvele și orfanii neîngrijiți, oameni alergând spre pierzarea lor fără ca cineva, în numele iubirii lui Cristos, să le iasă înainte. Când unul suferă ceilalți nici nu sesizează, când unul cade nimeni nu sare să-l ridice. Astfel, cu cele mai minunate principii, cu

adevărul călăuzitor scris în sânge, cu exemplul iubirii lui Cristos, noi ne pierdem din ce în ce mai mult în ceața veacului acestuia, hrănindu-ne cu plăceri vremelnice sau chiar suferind de foame pe munți de pâine. "Fronturi" de toate felurile se deschid împotriva "dreptei creștine fundamentaliste" și împotriva "intoleranței religioase ale evanghelicilor" în timp ce noi devenim o rezistență slabă, deseori fără șira spinării, gata să facem orice fel de compromis pentru "pacea" și liniștea "personală". Criteriile unității enunțate de Dumnezeu sunt înțelese și manipulate mai mult de cei de afară împotriva noastră și a Bisericii.

Trupul, așa cum îl compunem noi astăzi, este într-o disperată nevoie de terapia Duhului Sfânt. Este încă odată nevoie să reînvățăm noțiunea slujirii și bucuria morții față de sinele nostru. Este nevoie ca El să-Și primească laudele ce I se cuvin prin dragostea pe care am reînvățat să ne-o dăruim unii altora. Va venii o vreme când mădulele cangrenate vor fi înlăturate. Trupul lui Cristos, Biserica, va fi încă odată în stare să reziste porților locuinței morții, să fie cu adevărat o glorioasă întruchipare a divinului pe acest pământ. Dar asta nu se va petrece înainte ca noi, mădulele, să dorim și să iubim suveranitatea Lui în fiecare fibră a vieților noastre...

Biserica ilustrată ca zidire:

"Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă Duhovnicească..."

Dacă urmăriți cu atenție la modul în care zidarul pune laolaltă pietrele într-o zidire, veți vedea poate unul din cele mai elocvente exemple ale unității așa cum a conceput-o Dumnezeu. În *Lucrarea mea "ZIDARUL"* din volumul *PRIVIRI*, descriam mirarea mea la modul în care zidul de piatră creștea sub mâinile pricepute ale lui Iojii, unul dintre zidarii satului. Odată cu terminarea zidului se termina și mormanul de pietre informe de lângă zid iar zidul însăși se arăta ca un triumf de frumusețe și funcționalitate. În tot mormanul acela de pietre nu erau două pietre la fel, nu era o piatră care să fie perfectă. Toată masa aceea de piatră care alcătua zidul era o sumă de impecțiuni puse una lângă cealaltă. Frumusețea nu stătea în pietrele individuale ci în zidire. Era de-ajuns ca piatra să aibe o suprafață relativ plană ca ea să acopere impecțiunile altei pietre. Cele mici, aparent fără valoare, erau și ele aranjate în zid ca sprijin pentru pietrele mari. Fără aceste pietre mărunte, pietrele mari ar fi nefolosibile.

În zidirea nemaipomenită a Bisericii, noi suntem pietrele vii... Noi nu ne putem așeza singuri în zidire. Rolul marelui Ziditor este de a ne găsi locul și de a ne așeza în zidire. Impecțiunea pietrei vii de lângă noi este parte din planul celui care a așzat-o acolo. Piatra mărunță și neînsemnată de lângă tine este acolo pentru ca tu să nu te clătini din pricina colțurilor tale. O zidire astfel întocmită nu se poate prăbuși. În sfârșit, ce se interpune între noi și intenția Ziditorului nostru? Este întrebarea la care tu singur vei și răspunsul. Poate că te deranjează "colțurile" fratelui de lângă tine, poate că ești prea plin de importanță ca să-ți împarți timpul și spațiul cu mărunții și obscurii de lângă tine? Poate că răspunsul va fi diferit pentru fiecare dintre noi... Cu cât îl vom găsi mai repede cu atât numele Ziditorului va primi mai multă laudă. În cele două scenarii de mai sus am amintit câteva din obstacolele care se pun între noi și intențiile lui Dumnezeu în contextul relațiilor noastre în biserică. Vom încerca în articolul viitor să descoperim felul în care raportul nostru cu lumea se interpune în mecanismul unității, așa cum l-a conceput Dumnezeu...

VA URMA

Nr. 193/August 07